

DANIJELA STIL

NA TAJNOM ZADATKU

Preveo Vladan Stojanović

Beograd, 2015.

Mojoj divnoj deci
Biti, Trevoru, Todu, Niku, Semu,
Viktoriji, Vanesi, Maksu i Zari,

Vi ste moje najveće blago
i volim vas više no što ću ikad moći da izrazim rečima.
Nek vam izazovi budu mali,
a blagoslovi i pobeđe neslućeno veliki.

Mnogo vas volim,
Mamica/d.s.

*Idealna osoba nije ona s kojom možete,
već ona bez koje ne možete biti srećni.*

Nepoznati autor

Marsal

Prvo poglavlje

Ptice su rano ujutro ćeretale najavljujući još jedan savršen dan u bujnoj džungli južno od Bogote. Pablo Ečeverija izašao je iz kolibe u kojoj je živeo s Palomom. Imao je taman ten, smeđe oči najtamnije nijanse, neurednu bradu i kosu do ramena, zataknutu iza ušiju. Paloma je bila trudna. Trebalo je da donese na svet njihovo prvo dete. Datum porođaja se približavao. Paloma je, za razliku od njega, bila svetlokosa i svetloputa. Ime joj je odgovaralo. Paloma na španskom znači „golubica“. Bila je ptica mira u okrutnoj džungli. Pablo je radio kao desna ruka njenog brata Raula Vaskeza Lopeza, jednog od najmoćnijih ljudi u Kolumbiji. Uprkos tome, skromno su živeli. Pablo je, od dolaska iz Ekvadora pre tri godine, zadobijao sve više šefovog poverenja. Raul je imao nadimak El Lobo, Vuk. Bio je lukav, odvažan i hitar kao vuk.

Pablo je bio sin ekvadorskog generala kog su pobunjenici ubili u vojnom udaru. Posvetio se trgovini drogom. Nametnuo se Raulu, posle tri godine rada u Ekvadoru. Saradivali su tri godine. To je bilo uspešno i produktivno savezništvo.

Pablo i Paloma nisu se venčali. To nikome nije smetalo. Planirao je da se oženi njome posle rođenja bebe. Raul i on imali su

preča posla. Šefu se dopadalo to što je Pablo bio u vezi s njegovom mlađom sestrom. Smatrao ga je pametnim, sposobnim, poverljivim i iznad svega dobrim čovekom. Paloma je pregurala prvih osam meseci trudnoće bez stručne medicinske pomoći. U devetom mesecu dobro se osećala. Planirala je da se porodi u logoru. Pablo je čitao knjige o porođaju. Odbaciće je do Bogote, udaljene dva sata puta, ako nešto krene po zlu. Njen brat bio je dvadeset godina stariji od nje. Pablo je imao dvadeset osam godina. Bio je mlad za visok položaj koji je zauzimao u Raulovoj organizaciji. El Lobo je umeo da prepozna mladićev talenat. Pomno se raspitao o njemu u Ekvadoru. Ono što je tamo saznao ubedilo ga je da se nije prevario. Ponosio se nepogrešivom procenom karaktera. Pablo ga od stupanja u službu nikada nije izneverio. Besprekorno je izvršavao sva naređenja. Sjajno je rukovodio nabavkom i transportom robe. Za tri godine u organizaciji nije bilo ni najmanjeg problema u njegovom delokrugu rada.

Skromni život u logoru mu je odgovarao. Redovno je posećivao Bogotu i Kartahenu za Raulov račun. Voleo je da se vrati u logor u kome je živio s drugim ljudima i da se druži s Raulom, s kim se gotovo zbratimio. Po obavljenom poslu požurio bi u kolibu u kojoj ga je čekala Paloma. Prve godine u logoru živio je u velikom vojnom šatoru sa ostalim ljudima. Stupanje u vezu s Palomom, odraslom u bratovljevim logorima posle smrti roditelja, nametnulo je potrebu za privatnošću. Zadovoljio ju je izgrađivši kolibu sopstvenim rukama. Raul je imao i tri rođena brata. Svi su radili s njim. Pablo je brzo po dolasku u logor zapazio Palomu, baš kao i ona njega. Raul je dotad žestoko branio njenu nevinost. Pristajanjem na njihovu vezu pokazao je da ima ogromno poverenje u Pabla, koji je dražesnu devojku smatrao svojim najvećim blagom.

Uživao je u slatkom mirisu njene kože dok je noću delio postelju s njom. Obožavao je njenu blagu narav i zaokrugljeni stomak, u kome je rastao plod njihove ljubavi. Raul je hteo bratanca. Pablo se nije izjašnjavao u pogledu pola deteta. Bilo mu je svejedno da li će biti muško ili žensko. Želeo je da porođaj bude lak, a bebica zdrava. Znao je da je Paloma hrabra devojka, naviknuta na život u teškim uslovima. Govorila je da se ne plaši porođaja. Pablo bi, kad je spavala iza njega, s rukom prebačenom preko njegovog ramena, osećao kako ga bebica šutira u leđa.

Na sebi je imao ekvadorsku vojničku bluzu, majicu, maskirne pantalone i stare vojničke čizme. Pripalio je prvu cigaretu i duboko povukao dim. Iskrao se iz kolibe, kao i obično, ne budeći Palomu. Imao je običaj da popije prvu šoljicu kafe s Raulom. Razgovarali su o dnevnim obavezama. Poslovali su u Panami, Ekvadoru, Arubi, Venecueli, Boliviji i Meksiku. Izvozili su tone kokaina u Meksiko, Kanadu, Afriku, Evropu i Sjedinjene Države. Prevozili su robu kopnom, vazduhom i morem, brodovima i glicerima iz Kartahene. Pablo je bio zadužen za rukovođenje transportom. Raul je vodio posao iz logora, dok je Pablo diskretno obilazio dva grada i prenosio šefova naređenja. Vraćao se u logor da podnese izveštaj El Lobu, koji je s vojničkom preciznošću upravljao golemim carstvom iz džungle. Veliki kriminalac je zadivljujuće delotvorno i vešto upravljao svojim poslovima. Počeo je od nule. Vredno i strpljivo širio je posao, dok nije stvorio gigantsko carstvo koje je obuhvatalo najveći deo Južne Amerike. Pablo mu je bio najpoverljiviji saradnik, ali je svako znao da je Raul srce, duša i mozak posla s narkoticima.

Pablo je popušio cigaretu do kraja, kad je stupio na čistinu na kojoj je obitavao Raul. Na njoj je bio dobro zakamuflirani vojni

šator. Niko nije znao gde šef spava. To mesto bila je tajna, čak i za Pabla, iako su se svakog jutra sretali pod šatorom da bi porazgovarali o poslu. U logoru su se šalili govoreći da El Lobo spava s vukovima. Često je menjao ljubavnice. Nisu mu ništa značile. Smatrao ih je privremenim sredstvom za podmirivanje telesnih potreba. Zadirkivao je Pabla, govoreći kako mu nedostaje njegov romantični nerv. Tolerisao je tu saradnikovu slabost, pošto je njegova sestra profitirala od nje. Pablo ju je držao kao malo vode na dlanu. Raul je mislio isključivo na posao. Kod svojih ljudi najviše je cenio odanost. Oni koji bi ga izneverili na bilo koji način, brzo bi nestajali. Nije se zanimao za njihove porodice, veze sa ženama i privatne živote.

Pušio je skupocenu kubansku cigaru, baš kao i svakog jutra, kad je Pablo naišao. Svakog dana ponudio bi mu jednu iz kutije na stolu. Pablo ih je uvek odbijao. Ponekad bi popušio jednu noću, pre odlaska u kolibu, ali nije imao stomak za jak duvan tako rano ujutro. Voleo je njihov opori miris, koji bi ga zapahnuo na ulazu u šator. Često je šefu donosio cigare iz Bogote. Mogle su se naći u prestonici, za ljude prefinjenog ukusa poput Raula. Živeo je u džungli da bi bolje upravljao svojim poslovima. Stekao je obrazovanje u Evropi. Dve godine pohađao je Oksford. Vodio je zanimljive razgovore s Pablom do kasno uveče, pijuckajući konjak i pušeci cigare. I Pablo je bio dobro obrazovani izdanak ugledne i imućne ekvadorske porodice. Nije ih spajao samo poslovni interes.

Pablove oči blesnule su kad je video Raula. Potapšao ga je po ramenu. Zagrlili su se. Pomalo su ličili jedan na drugog, iako je Pablo bio mlađi, viši i u savršenoj fizičkoj kondiciji. Imali su sličan zagasit ten i vojničko držanje.

„Kako je moja debela sestra?“, pitao je Raul. Zadirkirivao je Pabla, koji se poslužio jakim kafom. Šef je kuvao i pio na litre. Šoljica mu nikad nije bila prazna.

„Svakim danom sve je krupnija“, ponosno će Pablo. „Mislim da će se uskoro poroditi.“ Malčice se brinuo, ali je bio dovoljno pametan da to ne spominje šefu, koji ga je nazivao zlogukom babetinom kad bi to učinio. Raul je znao da je Paloma Pablova slaba tačka, a slabosti su uvek opasne. Zbog toga se nikad nije zbližavao ni sa jednom ženom. Samo ih je koristio. Smatrao ih je previše rizičnim ulaganjem. Lako su postajale Ahilove pete. Gledao je kroz prste svom saradniku samo zato što je Paloma bila njegova sestra.

Raul je sedeo i gledao sto pun mapa i spisak transportnih brodova, kad je Pablo naišao. Gurnuo je spisak ka saradniku čim je seo. Pokazao je cigarom u pravcu mapa.

„Pa, šta misliš? Da li da sutra pošaljemo tovar u Severnu Afriku, a krajem nedelje u Evropu?“ Cenio je brzo poslovanje. Nije dozvoljavao da roba dugo stoji u skladištu posle prispeća. Snabdevač je juče isporučio veliku pošiljku u Kartahenu. Hteo je da je što brže prosledi ka tržištima. El Lobo nije voleo da roba čuči u skladištima duže nego što je bilo neophodno, uprkos masno potplaćenim državnim zvaničnicima na svim nivoima.

„Slažem se“, reče Pablo, proučavajući mape. „I ne vidim zašto ne bismo mogli da sutra prosledimo i robu namenjenu Evropi. Zašto da čekamo do kraja nedelje?“ Pokazao je na jedan brod sa spiska. Bio je manji od ostalih, ali im je u prošlosti dobro poslužio. „Majami će biti sledeće odredište, po prispeću nove pošiljke.“ Raul je klimnuo glavom. Pablo je uvek planirao unapred. Nije bio nimalo manje oprezan od Raula u pogledu transporta i

skladištenja robe. Znali su šta hoće – da proslede robu što je brže moguće, uhodanim transportnim rutama.

Četvorica ljudi ušli su u šator dok su Raul i Pablo raspravljali o pojedinostima i tehničkim pitanjima. Dvojica su bili u kamuflažnim uniformama, a dvojica u odeći sličnoj Raulovoj i Pablovoj. To su bili vojnici narko-kartela. Nekoliko minuta kasnije još šestorica ljudi ušli su u šator. Čekali su uputstva. Pablo je otposlao petoricu u Bogotu. Planirao je da povede dvojicu sa sobom u Kartahenu. Dvojica će biti dovoljni. Bio je sjajan strelac. Putovanje u manjim grupama smatrao je pogodnijom taktikom. Raul je slušao kako Pablo deli uputstva ljudstvu. Klimao je glavom odobravajući, i uživao u cigari. Nije nudio skupocene cigare vojnicima, već isključivo Pablu. To je bio znak gotovo bratske bliskosti koju je negovao s prvim saradnikom.

Petorica vojnika otišli su pola sata kasnije. Trojica će ostati u logoru. Desetina vojnika rasporedila se po džungli, sa zadatkom da štiti logor. Pablo i El Lobo izmenjali su još nekoliko reči pre nego što je šef klimanjem glavom dao znak najbližem saradniku da pođe na put s dvojicom odabranih ljudi.

„Videćemo se večeras“, dobacio mu je Pablo preko ramena. Po povratku sa zadatka uvek bi detaljno raportirao šefu o svemu što bi se dogodilo. Raul i Pablo sveli su saobraćanje telefonom i elektronskom poštom na najmanju meru, iako su imali razgranatu i delotvornu mrežu komunikacija. Procenili su da je tako najbolje i najsigurnije. Sretali su se pre i posle Pablovih misija.

Pablo se pola sata tiho probijao kroz gusto rastinje džungle. Stigao je do dobro skrivenog džipa. Seo je za volan. Dvojica pratilaca skinuli su kamuflažnu zaštitu i seli u vozilo. Neko vreme vozili su se po teško prohodnom zemljanom putu. Konačno su

stigli do slabo održavanog uskog drumca. Pola sata vozili su se njime, dok nisu došli do čistine sa uskom pistom, koja je podsećala na nešto širi i ravniji zemljani put. Bila je dovoljno duga da nekoliko minuta kasnije na nju sleti aviončić. Pablo ga je pozvao radiom, pre polaska iz logora. Avion će im omogućiti da stignu do hiljadu kilometara daleke Kartahene i da se vrate iste noći. Niko nije govorio tokom leta. Pablo nije razmenio ni reč s pratiocima dok nisu sleteli na pistu na obodima Kartahene. Nije bio pričljiv čovek.

Mislio je na brojne poslove koji su se morali obaviti tog dana, na pošiljke koje putuju do različitih odredišta i one koje bi tek trebalo da krenu. Seli su u automobil koji ih je čekao pored često korišćene piste. Dovezli su se do skladišta na obodu grada, a odande do neugledne zgrade, koja ni na koji način nije privlačila pažnju. Niko ne bi pomislio da se milionski poslovi nadziru iz tog objekta. Pablo je parkirao automobil iza susedne kuće, po čijem su dvorištu jurcali pilići. Ušao je u kancelarijsku zgradu na zadnja vrata. Jedan od njegovih ljudi ostao je ispred njih. Drugi je otišao na prednja vrata. Sva trojica bili su naoružani. Pablo se popeo uz škripave stepenice, u susret trojici ljudi koji su ga čekali. Sastanak je potrajao manje od sata. Preneo im je Raulova uputstva. Uverio se da im ništa nije ostalo nejasno i da su sposobni da izvrše sve zadatke. Kokain je otposlao u severnu Afriku, skriven među poljoprivrednim mašinama. Taj kanal dobro je funkcionisao. Roba za Evropu poslata je s tekstilom u Marselj. I ranije su je slali na taj način.

Pablo je posle manje od jednog sata bio na putu ka pisti. Uzleteli su nekoliko minuta pošto je parkirao automobil. Raul ga je čekao u šatoru. Pablo mu je rekao da sve teče po planu. Svu robu

slali su preko Kartahene. Šef mu je rekao da sutradan ide u Bogotu. To je bio uobičajeni način rada. Otići će u jedan od gradova u kome su gotovo svakodnevno poslovali.

„Da li si jeo?“, zabrinuto ga je pitao El Lobo. Jedan čovek kupio je sendviče na putu do piste pored Kartahene. Imali su preča posla od jela i pića.

„Jeli smo.“ Pablo se osmehnuo, dirnut šefovom bratskom brigom. Raul se, kad su bili sami, prema njemu ophodio kao prema mlađem bratu. Napunio je čašu brendijem. Gurnuo ju je ka njemu. Ponudio mu je cigaru, koju je Pablo prihvatio. Šef je bio zadovoljan načinom na koji su se poslovi odvijali. Znao je da će se Pablo pobrinuti da sva njegova naređenja budu izvršena do poslednjeg slova. Zaslužio je brendi, cigaru i sve pohvale.

„Moja sestra može da pričeka“, reče El Lobo, s autoritetom neprikosnovenog vođe. Pablo se osmehnuo. Paloma bi mu se obradovala kad god bi se vratio u kolibu. Nije postavljala pitanja niti se žalila. Život s Pablom pružao joj je dve godine blaženi mir, sred negostoljubivog, nemilosrdnog okruženja. Dobro je znala da živi u svetu tvrdih, beskompromisnih muškaraca, u kome nije bilo mesta za ženske potrebe i zahteve.

Dvojica ljudi su na kraju dana, usred džungle, civilizovano uživali u brendiju i cigaretama. Svakodnevni višemilionski poslovi kojima je Raul rukovodio bili su veoma stresni. Nisu ostavljali prostor za greške. Dosad ih nije bilo. Pablo je besprekornim radom stekao El Lobovo poverenje.

Bližila se ponoć kad se Pablo vratio u kolibu. Paloma je drekala na tankom madracu na podu. Sanjivo se osmehnula na mesečini kad je osetila da je skliznuo kraj nje. Podigao je pokrivače da bi osmotrio njeno baršunasto telo. Činilo mu se da njen

stomak raste iz sata u sat, naporedo s detetom. Zagrlila ga je. Poljubio ju je i zagrlio kad je ponovo utonula u san, tiho predući. Zadivljeno ju je posmatrao, sve dok i sam nije zaspao.

Pablo se sutradan, posle uobičajenog jutarnjeg sastanka s Raulom, odvezao džipom u Bogotu. Ovog puta išao je sam. Sreo se s čovekom u kući u četvrti Makarena. Od njega je dobio iskrzani kofer pun para, zaradu od nedavno sklopljenog posla. Pablo je često donosio velike sume novca Raulu. Nije pokušavao da sazna kuda taj novac ide, niti šta se s njim dešava, iako se pričalo da Raul ima račune u Švajcarskoj i karipskim zemljama. Šef nikad nije govorio s njim o tome. El Lobo mu je verovao, ali je nešto zadržavao za sebe. Pablo je znao gde se čuva novac, ali je bio dovoljno pametan da se ne raspituje o njemu. Kad se te večeri vratio u logor, Raul mu je rekao da mora da se vrati u Bogotu zbog manjeg posla od onog koji je obavio tog dana. Ovog puta neće prenositi novac, već neka uputstva. Moraju biti prosleđena usmenim putem, da bi se izbeglo ostavljanje pismenog traga. Ugovarali su transfer za Majami, koji je obično tekao glatko. Obavljali su ga provereni saradnici.

Čavrljali su nekoliko minuta. Pablu se žurilo da vidi Palomu. Znao je da ga čeka kod kuće s večerom, pošto joj je rekao da ide do obližnje Bogote. Sa osmehom je ispružila ruke kad je naišao. Nosila je jednostavnu, belu, pamučnu haljinu koju je sama sašila i zlatne sandale koje joj je doneo na poklon iz grada. Voleo je da joj donosi poklončiće. Raul ga je redovno upozoravao da će je tako razmaziti i da će jednog dana zažaliti zbog toga. Žene su

lako kvarljiva roba, tvrdio je El Lobo, koji nije verovao nijednoj pripadnici lepšeg pola.

Seli su za sto da večeraju, okruženi poznatim zvucima džungle. Pablo je čuo zujanje aviončića iznad njih. Znao je da nekoliko ljudi te noći dolazi iz Ekvadora. Bili su podanici Raulovog carstva. Znao je da će se sutra, posle povratka iz misije u gradu, sresti s njima i Raulom.

Paloma ga nije pitala šta je radio tog dana. Nikad to nije činila. Njen brat lepo ju je vaspitao. Imali su druge teme za razgovor. U poslednje vreme mislila je isključivo na bebu. Te noći jedva da je progutala neki zalogaj. Previše se raskrupnjala. Posle večere su legli. Osluškivali su buku prašume, uživajući u društvu. Trljao joj je leđa. Zaspala je, kad je bacila belu pamučnu haljinu na pod, pored kreveta. Telo joj je bilo spektakularno lepo, čak i s golemim stomakom. Uvek bi se osmehnuo kad bi ga video. Grudi su joj bile krupne i pune, veće nego ikad. Imala je duge, graciozne noge, koje se nisu promenile u trudnoći. U nekom drugom svetu bila bi slavljena kao čudesna lepotica. Živela je skromno i izolovano u bratovljevom logoru u južnoameričkoj džungli. Tu niko nije obraćao pažnju na nju. Povremeno je bila predmet zavisti ili divljenja. Kao Raulova sestra, bila je nedodirljiva za sve izuzev Pabla. Samo je on istinski cenio njenu lepotu, obzirnost i blagost. U kokainskoj džungli niko nije držao do tih osobina.

Još je spavala kad je rano ujutro napustio logor. Vratio se u Bogotu zbog kratkog sastanka s dobro poznatim saradnikom, s kojim se susretao mnogo puta. Saglasili su se o količini kokaina koja će biti poslata za Majami i o njegovoj ceni. Dogovorili su se i za isplatu.